

Vendar ob mrzlih, meglenih večerih
gledam po teh razrvanih valovih,
gledam po svojih razburkanih dnovih,
tajnost zagledam v teh trudnih nemirih,
tiho svečavo v meglenih večerih.

Vem, da smo polje prečudno orali!
Zakrvaveli so beli nam vali,
seme rdeče smo v noč zasejali,
rezali sled proti gorki obali,
njivo nemirno morja preorali.

Naša srca so žalostna srca,
temà jih tare, nemir jih muči,
vendar v pristanu se svetijo luči,
da se popotnik premražen iskrca,
da se ogrejejo žalostna srca.

Rešitev

Lili Novy

Že dolgo se moj duh več prost ne ziblje
v sinjinah jasnih, kakor lahni ptič.
Jetnik je zdaj, ki ude trudno giblje,
ubog cigan, ki žene ga birič.

Hudo mi je, nogo teži veriga,
tesno tišči železo mi roko.
Moj dan se že do smrti ranjen dviga,
moj prostor je temán, srcé bolnó.

O plahi mesec zimske pokrajine,
ti sladko sonce, vse pomladi vir,
oblak preteč, ki blisk iz njega šine,
jesenski veter, blaženi nemir,

kaj niste vi mogočni mi sodrugi?
Zakličite! Vam še zaupa duh!
Rešite ga, ki skoraj gine v tugi!
Vas čuje še, glasovom zemskim gluh.

Kot svetli plamen sveče zatrepče,
ko vaše sile živi dih spozna,
ki ga ponese v pesmi bele sreče
iz ječe do viharnega neba.